

ДОСЕТЛИВАТА ВРАНА ЮКАГИРСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Кога е станало това, сам пресметни!

Край морето летяла една гладна врана. Чула тя, че по крайбрежната пътечка пращят клонки, кацнала на едно дърво и видяла, че откъм морето иде човек.

— Кой е този? — запитала тя кълвача.

— Чужденец — отвърнал кълвачът.

Враната литнала по следите на човека и го погледнала в гърба. Не приличал на юкагир.

Погледнала го и в лицето.

— Га-га! — грачела тя. — Дошъл е американският търговец. Пак е дошъл за кожи.

Враната решила да лети и да попоглежда.

И ето че американецът влязъл в юртата на един стар ловец. Старецът сварил еленово месо. Нагостил пътника с тлъсто парче, дал му вкусна мозъчна кост. Яли що яли и като се наяли, старецът хвърлил костта на улицата, а гостенинът я хвърлил в огъня.

Враната се разсърдила на гостенина, задето не хвърлил костта през прага. „Алчен човек е той — помислила си тя, — трябва да бъде наказан.“

Американецът прегледал всичките кожи, опипал ги и рекъл на стареца:

— Хайде сега в платноходката за стоката!

— Не аз купувам от тебе — отговорил ловецът, — а ти от мене. И ти трябва да донесеш стоката си при мен в юртата.

Тръгнал си американецът и почнал да ругае стареца. А старецът си помислил: „Дали ще се върне или няма да се върне? Май че обидих богатия търговец.“ Но търговецът се върнал, само че намислил нещо лошо. Като вървял през тайгата, той наскубал мъх и го пхнал между тютюна. На брега събрал нападали листа и ги смесил с чая. Но враната видяла всичко.

И ето какво се случило по-нататък.

— На ти стоката, старче! — рекъл американецът. — Само, че ти донесох повече, отколкото трябваше. Прибави и ти кожички!

Старецът взел стоката в едната ръка, а кожичките сложил в другата. Американската стока излязла по-тежка.

— Ето ти още десет лисичи опашки — рекъл старецът.

Американецът сложил всичко в чувала, метнал го на гръб и си тръгнал весел и доволен. Вървял из тайгата и пеел. А досетливата врана кацнала върху чувала и попоглеждала напред. „Ще те проводя аз отвъд морето с празни ръце!“

Спрял се американецът, навярно се уморил. Враната кацнала на едно дърво. Американецът оставил чувала под един храст и отишъл да пие вода. Напил се и напълнил лулата си.

— Сега му е времето! — пошепнала си враната.

Домъкнала мъх, развързала чувала, извадила от него всичките кожички, а вместо тях поставила мъха.

След това отнесла кожичките при дядовата юрта и ги сложила пред прага.

Старият ловец още спял, ала най-сетне се събудил. „Я да си напълня луличката!“ — помислил си той. Запушил тютюн, но той му замирисал на мъх. Опитал чая, ала в него имало шума.

— Ах, негоднико! Ах, ти, задморски лъжецо! — захванал да ругае старецът.

Изскочил от юртата по-сърдит от зъл дух. Гледа — пред прага лежат кожичките.

„Животинките навярно са оживели — рекъл си ловецът. — Усетили са, че искат да ги откарат в чужда земя и са избягали от чувала.“

Събрал кожичките си и ги внесъл в юртата.

А пък американецът в това време отишъл на брега. Седнал в лодката и захванал да се хвали на другарите си:

— Гледайте колко кожи взех, все от скъпи северни лисици!

— Покажи ни ги! — рекли те.

Американецът развързал чувала, но в него имало само мъх.

— Ай-ай-ай! — развикал се той. — В тая тайга живее страшен магьосник, само дано не превърне и нас в пух и прах.

А враната загракала от дървото:

— Га-га-га. Аз съм магьосникът! Друг път да не лъжеш юкагирите!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.